

Frida Kahlo

Maluji sama sebe, protože sebe samu znám nejlépe. Nikdy nemaluji sny nebo noční můry. Maluji vlastní podobu skutečnosti.

Mé jméno je Magdalena Carmen Frida Kahlo Calderónová a narodila jsem se 6. července 1907 v Coyoacánu. Již od svého narození jsem musela bojovat s těžkou nemocí, která poznamenala celý můj život. Někteří tvrdí, že se jednalo o dětskou obrnu, avšak ve skutečnosti jsem trpěla rozštěpem páteře.

1925

*Život naléhá, že bude
mým přítelem,
a osud mým nepřitelem.*

17. září se autobus, v němž jsem cestovala, srazil s tramvají. Byla jsem velmi vážně zraněná a potácela jsem se na prahu smrti.

1929

*Přála bych si dát ti vše,
co jsi nikdy neměl,
avšak ani tak by ses
nedozvěděl,
jak nádherné je milovat tě.*

21. srpna jsem se vdala za Diega Riveru.

1931-1934

*Měly bychom být samy
k sobě upřímné: my ženy
nemůžeme bez bolesti žít.*

Diego a já jsme se přestěhovali do Spojených států. Podruhé jsem tam přišla o dítě. Praha jsem po návratu do Mexika.

1935

Jedinou dobrou zprávou je,
že jsem se již pomalu naučila trpět.

Vracíme se do Mexika.
Diego se zaplete s mou vlastní sestrou.

1937

Člověk je pánem svého osudu,
jeho osudem je země,
a on sám ji ničí tak,
že se o ten osud připraví.

Ujímáme se Trockého,
který se nachází v exilu.
Je to nevyhnutelné:
prožíváme spolu románek.

1939

Mysleli si, že jsem surrealistkou.

Vystavuji v Paříži. Těším se
velkolepému francouzskému přijetí.

1939

Během mého života mne
potkaly dvě velké tragédie.
Při první mne rozdrtil autobus... a tou
druhou jsi ty, Diego.

Diego žádá o rozvod.

1940

Pila jsem, abych utopila své smutky,
ale ti ničemové se naučili plavat.

Po vraždě Trockého mne
vyslýchají. Můj zdravotní stav
a smutek mne vyčerpávají.
Po pár měsících odloučení se
Diego a já znovu bereme.

1947-1953

Nahy, k čemu vás potřebuji,
když mám křídla,
abych mohla létat!

Období nekonečné bolesti,
kdy jedna operace střídá
druhou. V roce 1953 mi
amputují pravou nohu.

1953

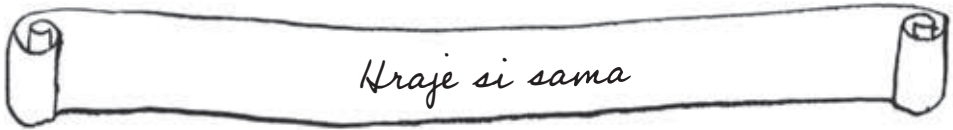
Pane doktore, když mi
dovolíte dát si tuhle
tequilu, tak vám slibuji,
že na mém pohřbu
nebudu pít.
Připravuje se má první
výstava v Mexiku. Lékař
mi zakáže vstát z lůžka.
Dbám jeho pokynů, a na
svou vlastní vernisáž se tedy
dostavím i s postelí.

1954

Doufám, že odchod bude
radostný a že se již
nikdy nevrátím.
Je mi teprve čtyřicet sedm
let, avšak mé tělo je po tolika
krutých ranách velmi unavené.
Každé utrpení má svůj konec.

Kraje si sama

Jmenuji se Magdalena Carmen Frida Kahlo Calderónová. Narodila jsem se 6. července 1907 v Coyoacánu, ale vždy jsem s oblibou říkala, že jsem na svět přišla v roce 1910. Nikoli z koketerie, abych si ubrala na věku, ale protože se jednalo o rok, ve kterém vypukla mexická revoluce. A já sama jsem revolucí.

Moje maminka Matilde byla malá tmavovlasá žena. Měla velmi hezké oči a něžná ústa. Venkovanka z kraje Oaxaca. Velmi sympatická, pilná a inteligentní. Neuměla číst ani psát, ale uměla skvěle počítat peníze.

Můj tatínek Guillermo Kahlo byl velmi zajímavý člověk, který se životem pohyboval s obdivuhodnou grácií. Klidný, pracovitý a statečný. Statečný, protože mnoho let trpěl epilepsií, ale nikdy nepřestal pracovat. Byl inteligentní a měl vybrané chování.

Guillermo Kahlo emigroval v osmnácti letech z Německa do Mexika. Oženil se s Marií Cardeno Espinovou a po nějaký čas pracoval ve zlatnictví, kde se posléze seznámil s Matilde Calderónovou, mou maminku.

První manželka mého otce zemřela při porodu jejich druhé dcery.

21. února 1898 se oženil s Matilde a 21. srpna téhož roku se narodila má nejstarší sestra.

Když se vzali, otec začal po vzoru mého dědečka z matčiny strany pracovat jako fotograf a postavil Casa Azul¹. Hluboce miloval mou matku, ona s ním však nikdy nebyla šťastná. Nedokázala zapomenout na svou první lásku, také Němce, který spáchal sebevraždu.

Byla jsem třetí ze čtyř sester. Cristina, moje mladší sestra, se narodila pouhých jedenáct měsíců po mně. Vždycky jsme byly velké kamarádky.

Dvě dcery z otce prvního manželství krátce po jeho druhé svatbě s mou matkou nastoupily do internátu, takže jsem je téměř neznala.

V sedmi letech jsem pomohla tehdy patnáctileté Matilde utéct s jejím chlapcem do Veracruz. „Matita“ byla oblíbenkyní mé matky a z jejího útěku byla hysterická... Když Mati utekla, můj otec neřekl žádné slovo.

Znovu jsme ji spatřili až o čtyři roky později.

Cristina

Adriana

Jako malá jsem dýchala na okno mého tehdejšího pokoje a kreslila na něj dveře. Těmi jsem s radostí a naléhavostí utíkala do své fantazie.

Pelášila jsem přes pole, až jsem doběhla do mlékárny s názvem Pinzón. Písmenem O v názvu Pinzón jsem po špičkách scházela do útrob země, kde na mne čekala má imaginární přítelkyně.

Byla veselá a neslyšně se smála. Byla také mrštná a tancovala s takovou lehkostí, že se sotva dotýkala země. Napodobovala jsem ji ve všech pohybech, a zatímco ona tančila, svěřovala jsem se jí se svými starostmi. Které to jen tehdy byly? Už jsem je vymazala z paměti...

PINZÓN

The title 'PINZÓN' is rendered in large, bold, black, hand-drawn letters. The letter 'O' is decorated with several small yellow dots. To the left of the 'P', there is a simple line drawing of a milk can with two handles. The letters have a slightly textured, ink-like appearance.

